

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

2. september 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – energichartertraktaten – artikel 26 – finder ikke anvendelse mellem medlemsstater – voldgiftskendelse – domstolsprøvelse – kompetence for en ret i en medlemsstat – tvist mellem en operatør fra et tredjeland og et tredjeland – Domstolens kompetence – energichartertraktatens artikel 1, nr. 6) – begrebet »investering««

I sag C-741/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig) ved afgørelse af 24. september 2019, indgået til Domstolen den 8. oktober 2019, i sagen

Republikken Moldova

mod

Komstroy LLC, indtrådt i selskabet Energoalians' rettigheder,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, L. Bay Larsen, N. Piçarra og A. Kumin samt dommerne T. von Danwitz, M. Safjan, D. Šváby, C. Lycourgos, P.G. Xuereb, L.S. Rossi (refererende dommer) og I. Jarukaitis,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig M. Krausenböck,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. november 2020,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Republikken Moldova ved avocats M. Boccon Gibod, M. Ostrove, T. Naud og S. Salem,
- Komstroy LLC, indtrådt i selskabet Energoalians' rettigheder, ved avocats A. Lazimi, S. Nadeau Seguin, B. Le Bars og R. Kaminsky,

* Processprog: fransk.

- den franske regering ved A. Daniel, som befuldmægtiget,
- den tyske regering ved J. Möller og D. Klebs, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved M.J. Ruiz Sánchez og S. Centeno Huerta, som befuldmægtigede,
- den italienske regering ved G. Aiello, som befuldmægtiget,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér, som befuldmægtiget,
- den nederlandske regering ved J.M. Hoogveld, som befuldmægtiget,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- den finske regering ved H. Leppo, som befuldmægtiget,
- den svenske regering ved C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, H. Eklinder, R. Shahsavan Eriksson, O. Simonsson og J. Lundberg som befuldmægtigede,
- Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen og A. Lo Monaco, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved R. Vidal Puig, A. Biolan, T. Maxian Rusche og O. Beynet, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. marts 2021, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, nr. 6), og artikel 26, stk. 1, i energichartertraktaten, undertegnet i Lissabon den 17. december 1994 (EFT 1994, L 380, s. 24, herefter »ECT«), godkendt på vegne af De Europæiske Fællesskaber ved Rådets og Kommissionens afgørelse 98/181/EF, EKSF, Euratom af 23. september 1997 (EFT 1998, L 69, s. 1).
- 2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Republikken Moldova og Komstroy LLC vedrørende kompetencen for en voldgiftsret, der afsagde kendelse i Paris (Frankrig) den 25. oktober 2013.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 ECT består af en præambel og otte dele, herunder del I med overskriften »Definitioner og formål«, som omfatter traktatens artikel 1 og 2, del II med overskriften »Handel«, som omfatter nævnte traktats artikel 3-9, del III med overskriften »Investeringsfremme og -beskyttelse«, som omfatter traktatens artikel 10-17, og del V med overskriften »Bilæggelse af tvister«, som omfatter denne traktats artikel 26-28.

4 Ifølge præamblen til ECT indgik de kontraherende parter denne traktat, navnlig fordi de »ønsker at føre den grundlæggende idé bag det europæiske energicharter ud i livet, dvs. at katalysere økonomisk vækst gennem foranstaltninger til liberalisering af investeringer og handel på energiområdet«.

5 ECT's artikel 1 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I denne traktat forstås ved:

[...]

5) »Økonomisk aktivitet i energisektoren«: erhvervsvirksomhed, der vedrører prospektering, udvinding, raffinering, fremstilling, oplagring, transport over land, transmission, distribution, handel, markedsføring eller salg af energimaterialer og -produkter, bortset fra de i bilag NI opførte, eller som vedrører fjernvarme.

6) »Investering«: enhver form for aktiv, der ejes eller kontrolleres direkte eller indirekte af en investor, herunder:

- a) materiel og immateriel ejendom og løsøre og fast ejendom og enhver form for ejendomsrettigheder, såsom forpagtningskontrakter, panteret, tilbageholdsret og realkredit
- b) et selskab eller en virksomhed eller aktier eller andre former for kapitalinteresser i et selskab eller en virksomhed, og et selskabs eller en virksomheds obligationer og andre værdipapirer
- c) fordringer på penge og fordringer på ydelser af økonomisk værdi, i henhold til kontrakt og i tilknytning til en investering
- d) intellektuel ejendomsret
- e) afkast
- f) en ved lov eller kontrakt eller i kraft af ved lov indrømmede bevillinger og koncessioner sikret rettighed til en økonomisk aktivitet i energisektoren.

En ændring i investeringsformen for aktiver berører ikke disses karakter af investeringer, og udtrykket »investering« omfatter alle investeringer, uanset om de allerede bestod på eller er foretaget efter datoen for denne traktats ikrafttræden for den pågældende investors kontraherende part eller for den kontraherende part på hvis område investeringen foretages, afhængigt af hvilken dato der er den seneste (i det følgende benævnt »ikrafttrædelsesdato«), idet denne traktat kun gælder for anliggender, der vedrører sådanne investeringer efter ikrafttrædelsesdatoen.

Med »investering« menes enhver investering i tilknytning til en økonomisk aktivitet i energisektoren og investeringer eller kategorier af investeringer, som en kontraherende part på sit område har udpeget som »Charter Efficiency Projects« og anmeldt som sådanne til sekretariatet.

7) »Investor«:

- a) for så vidt angår en kontraherende part:
 - i) en fysisk person, der er statsborger i, eller som har fast bopæl i den pågældende kontraherende part i overensstemmelse med dennes lovgivning
 - ii) et selskab eller anden form for organisation, der er stiftet i overensstemmelse med den pågældende kontraherende parts lovgivning
- b) for så vidt angår et »tredjeland«: en fysisk person, et selskab eller anden form for organisation, som tilsvarende opfylder de i litra a) anførte betingelser for en kontraherende part.«

6 ECT's artikel 26 med overskriften »Bilæggelse af tvister mellem en investor og en kontraherende part« fastsætter:

»1. Tvister mellem en kontraherende part og en investor fra en anden kontraherende part vedrørende en investering foretaget af sidstnævnte på den førstnævntes område og vedrørende en påstået misligholdelse fra den førnævnte parts side af en forpligtelse i henhold til del III, skal om muligt afgøres i mindelighed.

2. Kan sådanne tvister ikke afgøres efter bestemmelserne i stk. 1 inden tre måneder efter den dato, hvor en af parterne i tvisten har anmodet om mindelig afgørelse, kan den i tvisten deltagende investor vælge at henvise tvisten til bilæggelse:

a) for den tvistende kontraherende parts domstol eller forvaltningsdomstol

eller

b) i overensstemmelse med en tidligere fastsat, anvendelig bilæggelsesprocedure,

eller

c) i overensstemmelse med stk. 3 til 8.

3. a) Udelukkende med forbehold af litra b) og c) giver alle de kontraherende parter hermed deres ubetingede samtykke til, at en tvist henvises til international voldgift eller forligsmægling i overensstemmelse med denne artikel.

[...]

[...]

4. Vælger en investor at henvise tvisten til afgørelse i henhold til stk. 2, litra c), skal vedkommende yderligere give skriftligt samtykke til, at tvisten henvises til:

a) i) Det Internationale Center til Bilæggelse af Investeringstvister, oprettet i henhold til konventionen om bilæggelse af investeringstvister mellem stater og statsborgere fra andre stater, åbnet for undertegnelse i Washington den 18. marts 1965 (i det følgende benævnt »ICSID-konventionen«), hvis både investorens kontraherende part og den tvistende kontraherende part er parter i ICSID-konventionen;

eller

ii) Det Internationale Center til Bilæggelse af Investeringstvister, oprettet i henhold til den i nr. i) nævnte konvention, på grundlag af reglerne for den supplerende ordning for centrets sekretariats administration af procedurerne [...], hvis investorens kontraherende part eller den tvistende kontraherende part, men ikke begge, er part i ICSID-konventionen; eller

b) en enkelt voldgiftsmand eller en ad hoc-voldgiftsdomstol etableret i henhold til voldgiftsreglerne i De Forenede Nationers Kommission for International Handelsret (i det følgende benævnt »UNCITRAL«);

eller

c) en voldgiftsprocedure under Stockholms [(Sverige)] handelskammers voldgiftsinstitut.

[...]

6. En voldgiftsret oprettet i henhold til stk. 4 afgør tvistens genstand i overensstemmelse med denne traktat og de gældende regler og principper i international ret.

[...]

8. Voldgiftskendelser, som også kan omfatte tilkendelse af renter, er endelige og bindende for tvistens parter. [...]«

Fransk ret

7 Artikel 1520 i code de procédure civile (den civile retsplejelov) fastsætter reglerne for at anlægge søgsmål med påstand om ophævelse af en voldgiftskendelse afsagt i Frankrig. Denne artikel bestemmer følgende:

»Søgsmål med påstand om ophævelse kan kun anlægges, hvis:

1. voldgiftsretten urigtigt har erklæret sig for kompetent eller ikke-kompetent, eller
2. voldgiftsrettens sammensætning er ulovlig, eller
3. voldgiftsretten har truffet afgørelse uden at opfylde den opgave, som den er tillagt, eller
4. kontradiktionsprincippet ikke er overholdt, eller
5. anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelsen strider mod international ordre public.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 8 Som gennemførelse af en række aftaler, der blev indgået i 1999, solgte Ukrenergo, som er en ukrainsk producent, elektricitet til Energoalians, som er en ukrainsk leverandør, der videresolgte denne elektricitet til Derimen, som er et selskab, der er registreret på De Britiske Jomfruøer, og som for sin del videresolgte nævnte elektricitet til Moldtranselectro, der er en offentlig moldovisk virksomhed, med henblik på eksport til Moldova. Den mængde elektricitet, der skulle leveres, blev hver måned fastlagt direkte mellem Moldtranselectro og Ukrenergo. Ukrenergo leverede således denne elektricitet til Moldtranselectro i 1999 og 2000, med undtagelse af maj til juli 1999, i henhold til »DAF Incoterms 1990«, dvs. leveret ved grænsen mellem Ukraine og Moldova på den ukrainske side.
- 9 Derimen betalte Energoalians hele prisen for den således købte elektricitet, mens Moldtranselectro kun delvist betalte Derimen det skyldige beløb for denne elektricitet.
- 10 Den 30. maj 2000 overdrog Derimen sin fordring på Moldtranselectro til Energoalians.

- 11 Moldtransselectro betalte kun delvist sin gæld til Energoalians ved at overdrage denne flere fordringer, som selskabet havde. Energoalians forsøgte herefter forgæves at få betalt resten af denne gæld på 16 287 185,94 USD (ca. 13 735 000 EUR) ved at anlægge sag ved de moldoviske og siden de ukrainske domstole.
- 12 Energoalians var af den opfattelse, at visse handlinger fra Republikken Moldovas side i denne sammenhæng udgjorde kvalificerede overtrædelser af de forpligtelser, der følger af ECT, og iværksatte derfor den ad hoc-voldgiftsprocedure, der er fastsat i denne traktats artikel 26, stk. 4, litra b).
- 13 Ved kendelse afsagt i Paris den 25. oktober 2013 fandt den ad hoc-voldgiftsret, der var blevet oprettet med henblik på at afgøre tvisten, at den var kompetent, og den dømte Republikken Moldova til at betale Energoalians et beløb i henhold til ECT, idet den fandt, at denne stat havde tilsidesat sine internationale forpligtelser.
- 14 Den 25. november 2013 anlagde Republikken Moldova sag for cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig) med påstand om ophævelse af voldgiftskendelsen, idet denne stat gjorde gældende, at der var sket en tilsidesættelse af en ordre public-bestemmelse, nemlig bestemmelsen om nævnte voldgiftsrets kompetence i henhold til den civile retsplejelovs artikel 1520.
- 15 Ved dom af 12. april 2016 ophævede cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) nævnte voldgiftskendelse med den begrundelse, at den voldgiftsret, som havde afsagt denne kendelse, med urette havde erklæret sig kompetent. Tvisten mellem Energoalians og Republikken Moldova vedrørte nemlig en fordring, som Derimen havde overdraget til Energoalians, og som udelukkende vedrørte salg af elektricitet. Da sidstnævnte selskab imidlertid ikke havde foretaget noget indskud i Moldova, kunne en sådan fordring ikke anses for at være en »investering« i ECT's forstand og kunne derfor ikke danne grundlag for voldgiftsrettens kompetence.
- 16 Efter en appel iværksat af Komstroy, der fra den 6. oktober 2014 var indtrådt i Energoalians' rettigheder, ophævede Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig) ved dom af 28. marts 2018 dommen afsagt den 12. april 2016 af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) med den begrundelse, at denne ret havde fortolket begrebet »investering« ved at tilføje en betingelse, som ECT ikke fastsatte, og hjemviste sagen til appeldomstolen i en anden sammensætning.
- 17 For appeldomstolen har Republikken Moldova gjort gældende, at nævnte voldgiftsret burde have erklæret sig inkompetent. Denne stat har indledningsvis anført, at den fordring, som Energoalians havde erhvervet fra Derimen, og som hidrørte fra en aftale om salg af elektricitet, ikke er en »investering« som omhandlet i ECT's artikel 26, stk. 1, sammenholdt med denne traktats artikel 1, nr. 6), og dermed ikke kunne gøres til genstand for en voldgiftssag, idet en sådan sag kun er fastsat inden for rammerne af ECT's del III vedrørende netop investeringer. Selv hvis det antages, at denne fordring kunne udgøre en »investering« i disse bestemmelsers forstand, blev investeringen ikke »foretaget« af en virksomhed fra en kontraherende part i ECT, idet Derimen er en virksomhed, der er registreret på De Britiske Jomfruøer. Endelig vedrørte nævnte fordring en transaktion med salg af elektricitet, som ikke var blevet foretaget på Moldovas »område«, idet elektriciteten udelukkende blev solgt og transporteret til grænsen mellem Ukraine og Republikken Moldova på den ukrainske side.

- 18 Komstroy har derimod gjort gældende, at voldgiftsretten havde kompetence i henhold til ECT's artikel 26, idet alle betingelserne i denne artikel om denne rets kompetence var opfyldt.
- 19 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at den med henblik på at afgøre den tvist om voldgiftsrettens kompetence, som den er forelagt, skal afgøre, om tvisten mellem Republikken Moldova og Energoalians vedrører en investering som omhandlet i ECT, og i givet fald om Energoalians foretog investeringen på Moldovas »område«.
- 20 På denne baggrund har cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) [S]kal [ECT's] artikel 1, nr. 6)[,] fortolkes således, at en fordring, der er opstået på baggrund af en kontrakt om salg af elektricitet, hvor investor ikke har foretaget noget indskud i værtslandet, kan udgøre en »investering« i denne artikels forstand?
- 2) [S]kal [ECT's] artikel 26, stk. 1, fortolkes således, at [den omstændighed, at] en investor[...] fra en kontraherende part [erhverver] en fordring, der er stiftet af en økonomisk operatør, som er fremmed for de stater, der er [kontraherende] parter, udgør en investering?
- 3) [S]kal [ECT's] artikel 26, stk. 1, fortolkes således, at en fordring – tilhørende en investor – som er opstået på baggrund af en kontrakt om salg af elektricitet, der leveres ved værtsstatens grænse, kan udgøre en investering foretaget på en anden kontraherende parts område, hvis ikke denne investor har udøvet nogen økonomisk aktivitet på den pågældende parts territorium?»

Om Domstolens kompetence

- 21 Rådet for Den Europæiske Union, den ungarske, den finske og den svenske regering samt Komstroy har i det væsentlige anført, at Domstolen ikke har kompetence til at besvare de forelagte spørgsmål, eftersom EU-retten ikke finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, idet parterne i denne tvist ikke er hjemmehørende i Den Europæiske Union.
- 22 Det skal i denne henseende bemærkes, at Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF har kompetence til at fortolke retsakter udstedt af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer.
- 23 Det fremgår af fast retspraksis, at en aftale, som Rådet har indgået i overensstemmelse med artikel 217 TEUF og 218 TEUF, i forhold til Unionen udgør en retsakt fra en af Unionens institutioner, at den pågældende aftales bestemmelser, efter at aftalen er trådt i kraft, udgør en integrerende del af Unionens retsorden, og at Domstolen inden for rammerne af denne retsorden har kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af denne aftale (dom af 30.4.1974, Haegeman, 181/73, EU:C:1974:41, præmis 3-6, af 8.3.2011, Lesoochranárske zoskupenie, C-240/09, EU:C:2011:125, præmis 30, og af 22.11.2017, Aebtri, C-224/16, EU:C:2017:880, præmis 50).
- 24 Den omstændighed, at den pågældende aftale er en blandet aftale, som Unionen og et stort antal medlemsstater har indgået, kan ikke i sig selv udelukke, at Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i den foreliggende sag.

- 25 Det skal nemlig bemærkes, at de forelagte spørgsmål vedrører begrebet »investering« i ECT's forstand.
- 26 Siden Lissabontraktatens ikrafttræden har Unionen hvad angår direkte udenlandske investeringer haft en enekompetence i overensstemmelse med artikel 207 TEUF og en delt kompetence på området for investeringer, der ikke er direkte (udtalelse 2/15 (Frihandelsaftale med Singapore) af 16.5.2017, EU:C:2017:376, præmis 82, 238 og 243).
- 27 På denne baggrund har Domstolen kompetence til at fortolke ECT, navnlig som led i en præjudiciel forelæggelse som anført i nærværende doms præmis 24.
- 28 Det er ganske vist korrekt, at Domstolen principielt ikke har kompetence til at fortolke en international aftale, for så vidt som den skal anvendes inden for rammerne af en tvist, der ikke henhører under EU-retten. Det forholder sig bl.a. således, når en sådan tvist verserer mellem en investor fra et tredjeland og et andet tredjeland.
- 29 For det første har Domstolen imidlertid fastslået, at når en bestemmelse i en international aftale kan finde anvendelse både på situationer henhørende under EU-retten og på situationer, der ikke henhører under denne ret, er det i Unionens interesse, at denne bestemmelse fortolkes ensartet, uanset de vilkår, hvorunder bestemmelsen skal anvendes, således at senere fortolkningsuoverensstemmelser undgås (jf. i denne retning dom af 17.7.1997, *Giloy*, C-130/95, EU:C:1997:372, præmis 23-28, af 16.6.1998, *Hermès*, C-53/96, EU:C:1998:292, præmis 32, og af 14.12.2000, *Dior m.fl.*, C-300/98 og C-392/98, EU:C:2000:688, præmis 35).
- 30 Henset til, hvad der er anført i nærværende doms præmis 26 og 27, gælder dette for såvel ECT's artikel 1, nr. 6), som denne traktats artikel 26, stk. 1, som den forelæggende ret ønsker fortolket.
- 31 Det skal i denne forbindelse navnlig bemærkes, at denne ret inden for rammerne af en sag, der direkte henhører under EU-retten, såsom en sag om tvist mellem en investor fra et tredjeland og en medlemsstat, kan blive foranlediget til at træffe afgørelse om fortolkning af selve ECT's bestemmelser. Dette er, som i det foreliggende tilfælde, ikke alene muligt inden for rammerne af en påstand om ophævelse af en voldgiftskendelse, der er afsagt af en voldgiftsret med hjemsted på en medlemsstats område, men ligeledes såfremt sagen verserer for retsinstanserne i den sagsøgte medlemsstat i overensstemmelse med ECT's artikel 26, stk. 2, litra a).
- 32 For det andet skal det under alle omstændigheder bemærkes, at parterne i den i hovedsagen omhandlede tvist i overensstemmelse med ECT's artikel 26, stk. 4, litra b), valgte at forelægge denne tvist for en ad hoc-voldgiftsret etableret i henhold til UNCITRAL's voldgiftsregler og i henhold til disse voldgiftsregler accepterede, at voldgiftsstedet skulle være i Paris.
- 33 Et sådant valg, som parterne frit har foretaget, bevirker, at fransk ret finder anvendelse på tvisten i hovedsagen som *lex fori* på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastsat heri. I henhold til den civile retsplejelovs artikel 1520) har de franske retsinstanser navnlig kompetence til at påkende søgsmål med påstand om ophævelse af en voldgiftskendelse afsagt i Frankrig, hvis voldgiftsretten savnede kompetence. EU-retten udgør imidlertid en del af gældende ret i enhver medlemsstat (dom af 6.3.2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 41).

- 34 Når det er fastlagt, at voldgiftsstedet er beliggende på en medlemsstats område, i det foreliggende tilfælde i Frankrig, indebærer dette følgelig, at EU-retten finder anvendelse i den sag, som indledes på denne medlemsstats område, og at den ret, der behandler sagen, har pligt til at sikre overholdelsen af EU-retten i henhold til artikel 19 TEU.
- 35 Inden for rammerne af samarbejdet mellem Domstolen og de nationale retter i henhold til artikel 267 TEUF tilkommer det udelukkende den nationale ret, for hvilken tvisten er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af de konkrete omstændigheder i hovedsagen at vurdere såvel, om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 24.11.2020, Openbaar Ministerie (Dokumentfalsk), C-510/19, EU:C:2020:953, præmis 25, og af 15.4.2021, État belge (Omstændigheder, der er indtruffet senere end afgørelsen om overførsel), C-194/19, EU:C:2021:270, præmis 22).
- 36 Det er korrekt, at Domstolen i dom af 15. juni 1999, Andersson og Wåkerås-Andersson (C-321/97, EU:C:1999:307, præmis 28-32), og af 15. maj 2003, Salzmann (C-300/01, EU:C:2003:283, præmis 66-70), fastslog, at den omstændighed, at det forelagte præjudicielle spørgsmål hidrørte fra en ret i en medlemsstat, ikke var tilstrækkeligt til at begrunde Domstolens kompetence til at fortolke aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3, herefter »EØS-aftalen«).
- 37 I de sager, der gav anledning til disse domme, skulle de forelæggende retter imidlertid anvende EØS-aftalen på situationer, der ikke henhørte under Unionens retsorden, eftersom disse situationer i modsætning til den i hovedsagen omhandlede situation vedrørte en periode, der lå forud for det tidspunkt, hvor de stater, hvorunder disse retsinstanser henhørte, tiltrådte Unionen. Domstolen præciserede, at dens kompetence til at fortolke EU-retten, som EØS-aftalen er en integrerende del af, alene vedrørte anvendelsen af nævnte ret i de nye medlemsstater fra datoen for deres tiltrædelse (jf. i denne retning dom af 15.6.1999, Andersson og Wåkerås-Andersson, C-321/97, EU:C:1999:307, præmis 31, og af 15.5.2003, Salzmann, C-300/01, EU:C:2003:283, præmis 69).
- 38 Henset til ovenstående betragtninger skal det fastslås, at Domstolen har kompetence til at besvare de forelagte spørgsmål.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 39 Med det første spørgsmål, hvis rækkevidde skal vurderes under hensyn til genstanden for tvisten i hovedsagen, vedrørende kompetencen for den ad hoc-voldgiftsret, der afsagde den i nærværende doms præmis 13 nævnte kendelse, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om ECT's artikel 1, nr. 6), og artikel 26, stk. 1, skal fortolkes således, at den omstændighed, at en virksomhed fra en kontraherende part i denne traktat erhverver en fordring, som hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, der ikke er knyttet til en investering, og som indehaves af en virksomhed i et land, der står uden for denne traktat, i forhold til en offentlig virksomhed i en anden kontraherende part i samme traktat kan udgøre en »investering« i disse bestemmelsers forstand, selv om denne fordring ikke har indebåret noget indskud fra erhververen i værtslandets område.

- 40 For at besvare dette spørgsmål skal det indledningsvis, som flere medlemsstater, der har deltaget i proceduren, har anført, præciseres, hvilke tvister mellem en kontraherende part og en investor fra en anden kontraherende part om en investering, som den sidstnævnte har foretaget i den førstnævntes område, der kan indbringes for en voldgiftsret i henhold til ECT's artikel 26.
- 41 Det skal i denne henseende bemærkes, at selv om den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede tvist, der støttes på ECT's artikel 26, stk. 2, litra c), er en tvist mellem en operatør fra et tredjeland og et andet tredjeland, ikke udelukker – af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 22-38 – at Domstolen har kompetence til at besvare disse spørgsmål, kan det ikke heraf udledes, at denne bestemmelse i nævnte traktat ligeledes finder anvendelse på en tvist mellem en operatør fra en medlemsstat og en anden medlemsstat.
- 42 Det fremgår nemlig af Domstolens faste praksis, at en international aftale ikke må gribe ind i det ved traktaterne fastlagte kompetencesystem og dermed i autonomien for Unionens retsorden, som Domstolen skal værne om. Dette princip er bl.a. indført i artikel 344 TEUF, hvorefter medlemsstaterne forpligter sig til ikke at søge tvister vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af traktaterne afgjort på anden måde end fastsat heri (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Det fremgår ligeledes af Domstolens faste praksis, at EU-rettens autonomi i lyset af såvel medlemsstaternes retssystem som folkeretten kan begrundes under hensyn til Unionens og EU-rettens væsentlige karakteristika vedrørende bl.a. Unionens forfatningsmæssige struktur og selve arten af denne ret. EU-retten er nemlig kendetegnet ved den omstændighed, at den er udledt af en selvstændig kilde, som udgøres af traktaterne, ved dens forrang i forhold til medlemsstaternes retssystemer og ved den direkte virkning af en hel række bestemmelser, der gælder for medlemsstaternes statsborgere og for staterne selv. Disse karakteristika har givet anledning til et struktureret netværk af indbyrdes afhængige principper, regler og retlige forbindelser, der er gensidigt bindende for Unionen selv og dens medlemsstater og indbyrdes mellem medlemsstaterne (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis, og udtalelse 1/17 (CETA-aftalen EU-Canada) af 30.4.2019, EU:C:2019:341, præmis 109 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Denne autonomi følger således af den omstændighed, at Unionen er givet sin egen særlige forfatningsmæssige ramme. Denne ramme omfatter bl.a. EU-traktatens og EUF-traktatens bestemmelser, som navnlig indeholder reglerne for tildeling og fordeling af kompetence, reglerne for EU-institutionernes funktion og for Unionens domstolssystem samt de på specifikke områder fastsatte grundlæggende regler, der er struktureret på en sådan måde, at de bidrager til gennemførelsen af den integrationsproces, som er omhandlet i artikel 1, stk. 2, TEU (jf. i denne retning udtalelse 1/17 (CETA-aftalen EU-Canada) af 30.4.2019, EU:C:2019:341, præmis 110 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 Med henblik på at sikre disse særlige karakteristika og den således indførte retsordens autonomi er der ved traktaterne indført et retsligt system, der har til formål at sikre en sammenhæng og enhed ved fortolkningen af EU-retten. I overensstemmelse med artikel 19 TEU er det de nationale domstole og Domstolen, som det tilkommer at garantere, at denne ret anvendes fuldt ud i alle medlemsstaterne, og at garantere en effektiv domstolsbeskyttelse af borgernes rettigheder, idet det bemærkes, at Domstolen har enekompetence for så vidt angår den endelige fortolkning af den nævnte ret. Med henblik herpå indeholder denne ordning navnlig den i artikel 267 TEUF

fastsatte procedure med præjudicielle forelæggelser (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 35 og 36 og den deri nævnte retspraksis, og udtalelse 1/17 (CETA-aftalen EU-Canada) af 30.4.2019, EU:C:2019:341, præmis 111 og den deri nævnte retspraksis).

- 46 Ved at indføre en dommerdialog mellem netop Domstolen og medlemsstaternes domstole har denne procedure, som er kernen i det således udformede domstolssystem, til formål at sikre en ensartet fortolkning af EU-retten, hvorved EU-rettens sammenhæng, fulde virkning og autonomi og i sidste ende den særegne karakter af den ved traktaterne indførte ret sikres (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at det skal undersøges, om en tvist mellem en medlemsstat og en investor fra en anden medlemsstat vedrørende en investering foretaget af sidstnævnte i førstnævnte medlemsstat kan undergives voldgift i medfør af ECT's artikel 26, stk. 2, litra c).
- 48 Det skal med henblik herpå for det første bemærkes, at i henhold til ECT's artikel 26, stk. 6, afgør den voldgiftsret, der er foreskrevet i denne artikels stk. 4, tvistens genstand i overensstemmelse med ECT og de gældende regler og principper i international ret.
- 49 Som det er anført i nærværende doms præmis 23, er ECT selv en EU-retsakt.
- 50 Det følger heraf, at en voldgiftsret som den, der omhandles i ECT's artikel 26, stk. 6, skal fortolke eller anvende EU-retten.
- 51 Det skal derfor for det andet efterprøves, om en voldgiftsret henhører under Unionens domstolssystem, og navnlig om den kan anses for at være en ret i en af medlemsstaterne som omhandlet i artikel 267 TEUF. Den omstændighed, at en domstol, der er oprettet af medlemsstater, indgår i Unionens domstolssystem, har nemlig til følge, at dens afgørelser er underlagt mekanismer, der sikrer EU-rettens fulde virkning (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 Ligesom den voldgiftsret, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom af 6. marts 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 45), udgør en ad hoc-voldgiftsret som den, der er omhandlet i ECT's artikel 26, stk. 6, ikke en del af det domstolssystem, der er oprettet i en medlemsstat, i det foreliggende tilfælde Den Franske Republik. Det er i øvrigt netop denne retsjuridiktions karakter af undtagelse i forhold til jurisdiktionen for domstolene i de kontraherende parter i ECT, som udgør en af de væsentlige årsager til eksistensberettigelsen af denne traktats artikel 26, stk. 2, litra c), og artikel 26, stk. 4. Dette er så meget desto mere tilfældet, eftersom den pågældende voldgiftsret, såfremt den var en del af domstolene i en kontraherende part i nævnte traktat, ville være omfattet af de retter, der er nævnt i ECT's artikel 26, stk. 2, litra a), hvorved denne traktats artikel 26, stk. 2, litra c), ville miste enhver effektiv virkning.
- 53 Dette kendetegn for en sådan voldgiftsret indebærer, at den under alle omstændigheder ikke kan anses for at være en ret »i en af medlemsstaterne« som omhandlet i artikel 267 TEUF, og derfor ikke har beføjelse til at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse (jf. analogt dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 46 og 49).

- 54 På denne baggrund skal det for det tredje desuden efterprøves, om en voldgiftskendelse, som en sådan ret afsiger, i overensstemmelse med navnlig artikel 19 TEU er underlagt kontrol fra en retsinstans i en medlemsstat, og om denne kontrol kan sikre den fulde overholdelse af EU-retten ved at sikre, at de EU-retlige spørgsmål, som denne ret måtte skulle behandle, eventuelt kan forelægges Domstolen inden for rammerne af en præjudiciel forelæggelse.
- 55 Med henblik herpå skal det bemærkes, at det fremgår af ECT's artikel 26, stk. 8, at voldgiftskendelser er endelige og bindende for tvistens parter. I medfør af ECT's artikel 26, stk. 4, kan en tvist som den i hovedsagen omhandlede endvidere bl.a. indbringes for en ad hoc-voldgiftsret i medfør af UNCITRAL's voldgiftsregler, idet denne voldgiftsret fastsætter sine egne processuelle regler i overensstemmelse med disse voldgiftsregler.
- 56 I det foreliggende tilfælde valgte parterne i tvisten i hovedsagen, som det er anført i nærværende doms præmis 32, i overensstemmelse med ECT's artikel 26, stk. 4, litra b), at henvise denne tvist til en ad hoc-voldgiftsret, som blev etableret i henhold til UNCITRAL's voldgiftsregler, og accepterede således i overensstemmelse med disse voldgiftsregler, at voldgiftsstedet skulle være i Paris, hvorfor fransk ret fandt anvendelse i sagen for den forelæggende ret vedrørende domstolsprøvelse af voldgiftsrettens kendelse.
- 57 Den forelæggende ret kan imidlertid kun udøve en sådan domstolsprøvelse, for så vidt som den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvorunder denne ret henhører, tillader dette. Den civile retsplejelovs artikel 1520 foreskriver kun en begrænset kontrol af navnlig voldgiftsrettens kompetence.
- 58 Hvad angår handelsvoldgift har Domstolen ganske vist fastslået, at de krav, der vedrører hensynet til en effektiv voldgiftsprocedure, kan begrunde, at den af medlemsstaternes domstole foretagne efterprøvelse af voldgiftskendelser får en begrænset karakter, forudsat at de grundlæggende bestemmelser i EU-retten kan blive behandlet i forbindelse med denne efterprøvelse og i givet fald være genstand for en præjudiciel forelæggelse for Domstolen (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 En voldgiftsprocedure som den, der er omhandlet i ECT's artikel 26, adskiller sig imidlertid fra en handelsvoldgiftsprocedure. Mens den sidstnævnte finder sin oprindelse i de pågældende parter aftalefrihed, er den førstnævnte nemlig resultatet af en traktat, hvorved medlemsstater i overensstemmelse med ECT's artikel 26, stk. 3, litra a), har givet deres samtykke til, at tvister, der kan vedrøre anvendelse eller fortolkning af EU-retten, undtages fra deres egne domstoles kompetence og følgelig fra den ordning med adgang til domstolsprøvelse, som artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU pålægger dem at tilvejebringe på de områder, der er omfattet af EU-retten (jf. i denne retning dom af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, præmis 34). På denne baggrund kan de i den foregående præmis anførte betragtninger vedrørende handelsvoldgift ikke overføres til en voldgiftsprocedure som den, der er omhandlet i ECT's artikel 26, stk. 2, litra c) (jf. i denne retning dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 55).
- 60 Henset til samtlige de karakteristika for en voldgiftsret, som er nævnt i nærværende doms præmis 48-59, skal det fastslås, at selv om de bestemmelser i ECT's artikel 26, som gør det muligt at overlade det til en sådan ret at afgøre en tvist, kunne finde anvendelse på en tvist mellem en investor fra en medlemsstat og en anden medlemsstat, indebærer dette ikke, at Unionen og de medlemsstater, der er kontraherende parter i ECT, ved indgåelsen heraf har indført en ordning

med løsning af en sådan tvist, som kan medføre, at denne tvist, på trods af at den kan vedrøre fortolkningen eller anvendelsen af EU-retten, ikke bliver afgjort på en måde, der sikrer denne rets fulde virkning (jf. analogt dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 56).

- 61 Det fremgår ganske vist af Domstolens faste praksis, at en international aftale om oprettelse af en domstol, der har ansvaret for at fortolke aftalens bestemmelser, og hvis afgørelser er bindende for EU-institutionerne, herunder Den Europæiske Unions Domstol, principielt ikke er uforenelig med EU-retten. Unionens kompetence i internationale forhold og dens kompetence til at indgå internationale aftaler omfatter nemlig nødvendigvis en adgang til, at Unionen kan forpligte sig til at respektere afgørelser fra en retsinstitution, der oprettes eller udpeges ved sådanne aftaler, for så vidt angår fortolkningen og anvendelsen af deres bestemmelser, forudsat at dette sker under iagttagelse af Unionens og EU-retsordenens autonomi (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 62 Unionens udøvelsen af sin kompetence på det internationale område kan imidlertid ikke udvides til at gøre det muligt i en international aftale at fastsætte en bestemmelse, hvorefter en tvist mellem en investor fra en medlemsstat og en anden medlemsstat vedrørende EU-retten kan undrages Unionens domstolssystem, således at EU-rettens fulde virkning ikke er sikret.
- 63 En sådan mulighed kan nemlig, som Domstolen fastslog i den sag, der gav anledning til dom af 6. marts 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 58), og som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 83 i forslaget til afgørelse, rejse tvivl om den bevarelse af autonomien og af den særegne karakter af den ved traktaterne indførte ret, som navnlig er sikret ved den i artikel 267 TEUF fastsatte procedure med præjudicielle forelæggelser.
- 64 Det skal i denne henseende fremhæves, at en bestemmelse som ECT's artikel 26, selv om den internationale aftale, som den indgår i, er multilateral, i virkeligheden tilsigter at regulere de bilaterale forhold mellem to kontraherende parter på samme måde som den bestemmelse i den bilaterale investeringsaftale, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom af 6. marts 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 58).
- 65 Det følger heraf, at selv om ECT kan pålægge medlemsstaterne at overholde de heri fastsatte voldgiftsmekanismer i deres forhold til investorer fra tredjelande, som ligeledes er kontraherende parter i denne traktat, vedrørende investeringer foretaget af de sidstnævnte i disse medlemsstater, er bevarelsen af EU-rettens autonomi og særegne karakter til hinder for, at ECT kan pålægge medlemsstaterne de samme forpligtelser indbyrdes.
- 66 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at ECT's artikel 26, stk. 2, litra c), skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse på tvister mellem en medlemsstat og en investor fra en anden medlemsstat vedrørende sidstnævntes investering i førstnævnte medlemsstat.
- 67 Det skal herefter bemærkes, at i henhold til ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, omfatter begrebet »investering« »enhver form for aktiv, der ejes eller kontrolleres direkte eller indirekte af en investor«, herunder et af de forhold, der er nævnt i denne bestemmelses litra a)-f). I ECT's artikel 1, nr. 6), tredje afsnit, præciseres endvidere bl.a., at der med udtrykket »investering« »menes enhver investering i tilknytning til en økonomisk aktivitet i energisektoren«. Det følger heraf, at bestemmelsens første afsnit definerer selve begrebet »investering«, mens nævnte bestemmelses tredje afsnit præciserer, at ikke alle investeringer, som svarer til definitionen i første afsnit, henhører under anvendelsesområdet for ECT, eftersom denne traktat alene vedrører investeringer i tilknytning til en økonomisk aktivitet i energisektoren.

- 68 Det skal følgelig først undersøges, om en fordring, der hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, henhører under begrebet »investering« i ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, hvorefter det i bekræftende fald skal undersøges, om en sådan investering har tilknytning til en økonomisk aktivitet i energisektoren som omhandlet i denne bestemmelses tredje afsnit.
- 69 Hvad angår begrebet »investering« i ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, skal det fastslås, at dette begreb er kendetegnet ved to kumulative betingelser. Der skal være tale om en form for aktiv, der ejes eller kontrolleres direkte eller indirekte af en investor, og dette aktiv skal indeholde mindst et af de to elementer, der er omtalt i denne bestemmelses litra a)-f).
- 70 Hvad angår den første betingelse skal det fastslås, at den er opfyldt i det foreliggende tilfælde. En fordring, der hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, udgør nemlig et aktiv, der ejes direkte af en investor, idet det præciseres, at udtrykket »investor«, som defineres i ECT's artikel 1, nr. 7), og bl.a. anvendes i denne traktats artikel 26, stk. 1, for så vidt angår en kontraherende part som Ukraine bl.a. omfatter enhver virksomhed, der er stiftet i overensstemmelse med den pågældende kontraherende parts lovgivning. Komstroy skal følgelig anses for at være en investor, der direkte ejer et aktiv i form af en fordring, der hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale. Det skal i denne henseende præciseres, at den omstændighed, at Komstroy erhvervede fordringen fra en virksomhed i et land, der ikke var kontraherende part i ECT, ikke kan rejse tvivl om dets status som »investor« i denne traktats forstand, eftersom en investering, som generaladvokaten har anført i punkt 138 i forslaget til afgørelse, i medfør af ECT's artikel 1, nr. 7), kan udgøres af en operatør fra et tredjeland.
- 71 Med hensyn til den anden betingelse skal det fastslås, at en fordring, der hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, umiddelbart kan henhøre under såvel ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, litra c), som denne traktats artikel 1, nr. 6), første afsnit, litra f).
- 72 Hvad angår ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, litra f), omfatter begrebet »investering« som omhandlet i denne bestemmelse »en ved [...] kontrakt [...] sikret rettighed til en økonomisk aktivitet i energisektoren«. En fordring kan således anses for at være »en ved [...] kontrakt [...] sikret rettighed«. Som generaladvokaten har anført i punkt 122 i forslaget til afgørelse, kan en fordring, der hidrører fra en simpel kontrakt om salg af elektricitet, imidlertid ikke som sådan anses for at være tildelt med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet i energisektoren.
- 73 Hvad desuden angår ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, litra c), præciseres det heri, at begrebet »investering« omfatter »fordringer på penge og fordringer på ydelser af økonomisk værdi, i henhold til kontrakt og i tilknytning til en investering«. Det skal derfor efterprøves, om en fordring, der hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, kan sidestilles med sådanne fordringer.
- 74 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at den i hovedsagen omhandlede fordring er en fordring på penge, idet det af anmodningen om præjudiciel afgørelse fremgår, at den udgør en fordring på et beløb og dens kontantværdi udgør 16 287 185,94 USD, som det er anført i nærværende doms præmis 11.
- 75 For det andet udspringer denne fordring af en aftale, nemlig den elektricitetsforsyningsaftale, som blev indgået mellem Moldtranselectro og Derimen, og som havde en økonomisk værdi, idet denne forsyning blev indrømmet mod betaling af et pengebeløb.
- 76 Det skal således endelig for det tredje afgøres, om nævnte fordring udspringer af en aftale, der har tilknytning til en investering.

- 77 I denne henseende giver sagsakterne for Domstolen ikke mulighed for at finde, at den elektricitetsforsyningsaftale, som blev indgået mellem Moldtranselectro og Derimen, er tilknyttet nogen anden transaktion, uanset om denne måtte udgøre en investering eller ej.
- 78 Kontraktforholdet mellem Moldtranselectro og Derimen vedrørte nemlig kun elektricitetsforsyningen, idet elektriciteten blev fremstillet af andre ukrainske operatører, som blot solgte elektriciteten til Derimen.
- 79 Det skal i denne forbindelse fastslås, at en simpel forsyningsaftale er en handelstransaktion, der ikke som sådan kan udgøre en »investering« som omhandlet i ECT's artikel 1, nr. 6), hvilket gælder uafhængigt af, om et indskud er nødvendigt, for at en given transaktion kan udgøre en investering.
- 80 Enhver anden fortolkning af denne bestemmelse ville fratage den sontring, der foretages i ECT mellem handel, som er omfattet af denne traktats del II, og investeringer, som er omfattet af traktatens del III, sin effektive virkning.
- 81 En sådan sontring afspejler formålet med ECT, som det fremgår af præambelen hertil, og som er at »katalysere økonomisk vækst gennem foranstaltninger til liberalisering af investeringer og handel på energiområdet«. Disse to kategorier af foranstaltninger genfindes i opbygningen af denne traktat, som både regulerer investeringer og handel.
- 82 Det skal i denne henseende fremhæves, at ECT's artikel 26 finder anvendelse på tvister vedrørende formodede tilsidesættelser af de forpligtelser, der følger af traktatens del III om investeringsfremme og -beskyttelse, og ikke traktatens del II, som vedrører handel. Denne sontring afspejler det væsentligste eksistensgrundlag for de beskyttelsesregler, som er særlige for udenlandske investorer, og som består i, at investeringstransaktioner indebærer fastfrysning af midler i udlandet, der normalt ikke let kan føres tilbage til oprindelseslandet i tilfælde af en tvist.
- 83 I det foreliggende tilfælde kan ingen af de oplysninger, som er blevet forelagt Domstolen, udelukke, at elektricitetsforsyningen til Moldtranselectro kunne tilbageføres til Derimen og tilbydes andre operatører, hvilket gælder så meget desto mere, eftersom selve fremstillingen af denne elektricitet under alle omstændigheder afhang af de bestillinger, som Moldtranselectro afgav direkte til Ukrenergo, mens sidstnævnte solgte nævnte elektricitet til Energoalians, som videresolgte den til Derimen. På denne baggrund kunne Derimen have afbrudt eller reduceret elektricitetsforsyningen til Moldtranselectro, uden at det indebar fastfrysning af midler i Moldova.
- 84 Eftersom den i hovedsagen omhandlede fordring ikke udgør en »investering« som omhandlet i ECT's artikel 1, nr. 6), første afsnit, er det ikke nødvendigt at undersøge, om den i denne bestemmelses tredje afsnit fastsatte betingelse, der er nævnt i nærværende doms præmis 67 og 68, er opfyldt.
- 85 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at ECT's artikel 1, nr. 6), og artikel 26, stk. 1, skal fortolkes således, at den omstændighed, at en virksomhed fra en kontraherende part i denne traktat erhverver en fordring, som hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, der ikke er knyttet til en investering, og som indehaves af en virksomhed i et land, der står uden for denne traktat, i forhold til en offentlig virksomhed i en anden kontraherende part i samme traktat ikke udgør en »investering« i disse bestemmelses forstand.

Det andet og det tredje spørgsmål

- 86 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdende at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 87 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 1, nr. 6), og artikel 26, stk. 1, i energichartertraktaten, undertegnet i Lissabon den 17. december 1994, godkendt på vegne af De Europæiske Fællesskaber ved Rådets og Kommissionens afgørelse 98/181/EF, EKSF, Euratom af 23. september 1997, skal fortolkes således, at den omstændighed, at en virksomhed fra en kontraherende part i denne traktat erhverver en fordring, som hidrører fra en elektricitetsforsyningsaftale, der ikke er knyttet til en investering, og som indehaves af en virksomhed i et land, der står uden for denne traktat, i forhold til en offentlig virksomhed i en anden kontraherende part i samme traktat, ikke udgør en »investering« i disse bestemmelsers forstand.

Underskrifter